

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Το ιατροσυμβούλιον εύρίσκειται πρό ενός άσθενους. "Ενας ιατρός : "Ίδού, κύριε, μιά περίπτωση που δέ μπορούμε να τη διαγνώσουμε... εύτυχώς που θα μάθουμε τά πάντα στην αυτοψία... όταν πεθάνη ο άσθενής !... *

Μεταξύ φίλων : "Ο σκύλλος μου είνε πιστός φύλακας του σπιτιού μου... "Τόν αφήνεις λυτόν τή νύχτα ; "Όχι, γιατί φοβούμαι μή μου τόν... κλέψουν ! *

Σέ μιά συναναστροφή γίνεται πειράματα πνευματισμού μέ το τραπέζακι. "Η όμηγυρις επικαλείται να έλθη ένα πνεύμα ; "Σήμερα, που είνε δεκατρείς το μνός και Τρίτη θα θέλησης να μάς παρουσιασθής, ώ πνευμα ; Είσαι εδώ ; "Αν είσαι, άπάντησέ μας μ' ένα χτύπημα... άν όχι μέ δύο ! *

"Ο μελλόνυμφος πηγαίνει μέ το θηρίο να παντρευτή στην Κηφισιά. Μά τό ταξίδι γίνεται μετ' έμποδιών και ό δυστυχής μονολογεί : "Πρόκειται να πάω να παντρευτώ, μ' άν έξακολοθήσουμε να πηγαίνουμε έτσι δέ θα φτάσω παρά όταν θα είναι καιρός πιά να πάρω διαζύγιο !... *

Μεταξύ δύο άνεργών τεμπέληδων : "Α, φίλε μου, άπόψε είδα ένα νόστιμο όνειρο...Φαντάσου, όνειρευτήκα πώς έδούλευα... "Μπά σέ καλό σου ;... Και λές πώς είταν όνειρο αυτό ;... Δέν τό λές καλύτερα έφιάλη... *

"Ενας δικηγόρος του όποιου πέθανε ή γυναίκα στο δρόμο την ώρα άκριβώς που γίνεται ή κηδεία της. "Τι, εδώ σέ βλέπω. Μά, τί διάβολο, δέν έπήγες στην κηδεία της γυναίκας σου. "Ξέρεις, καημένα, είχα ένα σωρό δουλειές στο δικαστήριο. "Όλα κι' όλα προηγείται ή έργασία των διακεδέσεων . . . 'Ο Κρύος *

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

"Από της παρελθούσης έβδομάδος ήρχισεν ή άποστολή των νέων βιβλίων μας εις τους συνδρομητάς μας. "Επειδή όμως δέν είναι δυνατή ή ταυτόχρονη άποστολή εις όλους λόγω του μεγάλου αριθμού των συνδρομητών, παρακαλούνται οι κ. κ. συνδρομηταί να μή άνησυχούν διότι έντός ελίγου θα έχουν εις χείρας ; τον και τά νέα άριστουργήματά μας.

Ήθικον κι' ό σκοπός της ζωής. "Αγατώ τον άνδρα μου, κι' ή αγάπη αυτή μέ κάνει άπειρώς εύτυχισμένη. Πάνε ή μαύρες σκέψεις. "Η Βενετία είνε ή ώραιότερη πόλις του κόσμου. "Ο καιρός είνε μαγεία. Μέσα στο πλήθος διακρίνω ζευγάρια που ήλθαν σάν κι' έμάς να περάσουν εδώ της πρώτης μέρας της ; νέας των ζωής. Και τό πιστεύεις ; "Όλοι αυτοί οι "Αγγλοι, οι Γερμανοί, οι Ρώσσοι, οι Γάλλοι, κι' έμεις λές κ' έννοούμεθα σάν κάτι κοινό να μάς συνδέη. "Η αγάπη, ό γάμος είνε διόκληρο ποιήμα ; που άξίζει όσα τό ώραιότερο άριστούργημα. Κ' έγω μέ της άπογοητεύσεις και τους θυμούς μου έμοιαζα μ' εκείνη την κυρία του κόσμου που μπρός σέ μιά φουτουριασμένη θάλασσα ειπε : "Μπά ! αυτό είνε όλο ; " Δέν ηρώδ πενά στά τραπέζια και ή χαρά μου είνε πετό σιωπηλή μά και πετό βαθεία. "Απ' έναντίας, ό άνδρας μου τώρο μοιάζει σάν μαθητής που τ' ό σ κ ι α σ ε ά π' την τάξη. Χαίρε, άγαπητή μου Ζάντια. Μην παντρευθής πολύ μικρή, και μη κρίνης τον άνδρα σου πριν καλοσκεφθής.

ALFRED KONAR

"Η πετό εύτυχισμένη γυναίκα "Αλίνα Καζέρσκου.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Τά χρέη του Θεού

Τόν καιρό που έξουσε ό θρυλικός ληστής τόν ναυοιτανικόν βουγιών Γασπάο ντέ Μπέζ, έν ό περνούσε τό δάσος του Κιοιγζ ό έπίσκοπος ντέ Φρεγίς, άντελήφθη ένα άνθρωπο που καθόταν σταυροπόδι κάτω από ένα δένδρο και έπαίε χαριτιά όλομόναχος, "Αί, ζουμπάρε, του είπε ό έπίσκοπος, Τι κάνεις εκεί ; " Παίω χαριτιά, πανιερώτατε. " Μονάχος ; " Μάλιστα, πανιερώτατε. Παίω μέ τό Θεό. " Όταν χάνεις λοιπόν, αυτό δέν θα σου στοιχίξη καθόλου. " Καθόλου ; Μου στοιχίζει σάν να τόν είχα άπενάντι μου. " Όταν χάνω πληρώνω πάντοτε. " Ο καλός θεός που τά ξέρει όλα όσα γίνονται επί της γής, όταν ιδή από ψηλά ότι έχασα μου στέλλει κάποιον γιά να πάρη αυτό που τού άνήκει. " Ορίστε σήμερα που μου έστειλε εσάς. " Έχασα. Πάρετε, πανιερώτατε, αυτά τά δέκα φράγια να τά δώσετε στους φτωχούς σας. " Έτσι τά χρήματα θα πάνε στο Θεό.

" Ένα μήνα άργότερα στο δάσος τού Μπασοέ έκει που περνούσε ό έπίσκοπος ντέ Φρεγίς, συνήντησε πάλι τόν μοναχικό παίκτη. " Έγω τύχη μοναδική σήμερα, πανιερώτατε, τού έφώναξε ό ληστής. Κερδίζω διαρκώς. Κιττάξετε τά χαριτιά μου, και τά χαριτιά τού Θεού. Σήμερα ό ύμνος είχε μιά φοβερή γκίνα. Τόν έπήρε ή κάτω βόλτα.

" Μά, δυστυχισμένε, του είπε ό έπίσκοπος, πούς θα σου δώση τό χρήμα που έκέρδισες ;

" Α, μη στενοχωρείσθε δι' αυτό, πανιερώτατε. " Όταν συμβαίη αυτό, ό Θεός μου στέλλει πάντοτε κάποιον γιά να έξοφλήση τά χρέη του. Και σήμερα ξέρω καλά ότι έστειλε εσάς γιά να μου δώσετε τις δέκα χιλιάδες φράγια που έχασε ό Θεός.

Και ό Γασπάο ντέ Μπέζ,διότι αυτός ήτο, έσφύριξε και παρουσιάσθησαν οι άνθρωποι της συμμορίας του που ήσαν χρωμαμένοι πίσω από τους θάμνους.

Τότε ό πανιερώτατος ντέ Φρεγίς έπλήρωσε τά χρέη τού Θεού θέλοντας και μή...

Πεδερές

" Ένα βράδυ στο καφερέτι, μερικοί φίλοι παντρεμένοι όπως εκάκιζαν κι' έβιαν γιά να σκοτώσουν την ώρα άρχισαν να μιλούν γιά πεδερές. " Όλοι της έσκολογούσαν. " Ένας έλεγε ότι ή δική του τόν έκαμε να βγάλη άσπρα μαλλιά, και ό άλλος ότι άν είχαν κάμει τή δική του πεδερά από λάχρη, πάλι θα ήταν πικρή. " Ο καθένας υπερεθεμάτιζε γιά τή δική του πεδερά.

Σέ μιά άρχη της σάλας εκάθονταν ένας νέος, νεοίπαντρος, που δέν μιλούσε καθόλου.

" Κοι σύ, Καστεμπέ, του είπαν, δέν λές τίποτε γιά τή δική σου. Τι σκέτουμε ;

" Τι να είπω έγώ. Μόλις έπαντρεύτηκα... Τόν καιρό που έξοράτη τή γυναίκα μου, ή πεδερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φορές ένθουσιασμένος της τό έλεγα. Είσθε τόσο καλή που θα μπορούσα να σάς πω σ' ένα ποτηρί νερό.

" Και σήμερα ; " Σήμερα... Αιουόμια πολύ που δέν τό είχα κάμει.

Φιλότης και κνηλιανπάτης

" Ο καυμένος ό άββάς ντέ Μεταμής έπειτα από ένα δυστύχημα άναγκάσθηκε ν' αφήση να κόψουν τό πόδι του.

" Όταν ή έγχειρίσις έτελειώσε, ό κνηλιανπάτης εκάθάρισε τό σπιτι, και κλείοντας έπήρε τό κομμένο πόδι και τό έβαλε στη ντουλάπα.

" Μην κλαίς, φίλε μου, του είπε ό άββάς από τό κρεβάτι. Αυτό δέν είνε στο κάτω της γραφής ό θάνατος κανενός άνθρώπου.

" Μάλιστα, κύριε άββά, " Άλλά είνε όπωσοδήποτε ή άρχη.

" Μπά ! Μεθαύριο θα μου κάμης ένα ξύλινο πόδι και τό κακό θα έλαττωθής. " Άλλά γιά τήν ώρα δέν είνε σωστό να φυλάξης τό πόδι στη ντουλάπα. Αυτό θα μάς δηλητηριάση όλο τό σπιτι. Νά κάμης ένα μικρό κουτί, να τό κλείσης καλά μέσα και να πές να τό βάλης στον οικογενειακό μου τίφρο.

" Ησυχάστε, κύριε άββά, θα κάμω ό,τι πρέπει.

Και πράγματι ό κνηλιανπάτης έκαμε ένα είδος μικρού φρετίου σάν να έποκείτο γιά πραγματικό πρόσωπο, και έφτισε και ένα σταυρό μέ τήν ύπογραφή... « Ένταυθα άναλαμβάνεται έν ειρήνη Κυριόν τό πόδι τού κυρίου άββά ντέ Μεταμής ». " Όταν έγύρισε ό κνηλιανπάτης, τόν έφώτισε ό άββάς.

" Πόσα σου όφειλο, Ζοζέ, γιά τήν ύπηρεσία αυτή ;

" Ω κύριε άββά, δέν είνε καμιά βία.

" Δέ μ' άρέσει να έχω χρέη.

" Μά δέν είνε να γίνεται λόγος. Δέν φοβούμαι να τά χίσω, κύριε άββά. Είσθε άγιος άνθρώπος. " Αφήστε να τά λογαριάσωμε μεθαύριο όταν σάς θάψω και τά υπόλοιπα.

Ριγκολό

